

Leve Friheden og Retfærdigheden! Leve Mindet om vor uforglemmelige Folkekonge, Grundlovens for tidligt hensovede Giver, Kong Frederik Folkekær!

P. B. V.

H. JOHANSEN,
Sagfører.

Endnu før Oplæsningen var helt tilende, udbød Emanuel bleg og dirrende af Sindsoprør:

„Men det er jo aabenbart Lovbrud! . . . Det er jo Landsforræderi!

„Hør!“ lød det som et mørkt klingende Ekko inde fra Tømmerens Skægvildnis.

„Ja, deri har du ganske Ret . . . anderledes kan ingen ærekær Mand kalde det,“ istemte Sogneraadsformanden, der under Oplæsningen havde ladet en Kasse Cigarer gaa rundt. Og med en Haandbevægelse, der erindrede stærkt om Talerstolen, fortsatte han: „Men det viser os, Venner, at vi har handlet fuldkommen rigtigt i at gøre skarp Front mod et sligt Parti, hvis eneste Formaal er at klamre sig til Magten, selv om det kun kan ske ved at sætte Landets Velfærd og Fremtid paa Spil. Saadanne Folk er ikke længer vore Landsmænd . . . de er Danmarks Fjender!“

„Og Guds Fjender! . . . Aandens frække Snigmordere!“ vedblev Emanuel endnu ganske ude af sig selv. „Men dertil maatte det komme i Egenkærlighedens Samfund! Det er dets sidste, forbryderiske Selvforsvar før dets endelige Undergang! . . . Jeg foreslaar, at vi endnu iaften sammenkalder alle Meningsfæller og aabenbarer for dem, hvad der staar paa Spil. Ogsaa vi vil ruste os! Overfor Lovløshedens Kanoner stiller vi Guds Tordenbud — —“

„Saa sagte, Emanuel . . . saa sagte!“ sagde Sogneraadsformanden og lagde Haanden beroligende paa hans Arm, mens Væveren henne ved den anden Bordende paa en udtrykfuld Maade vendte sig bort og snød